

Sväté omše

25.4.	Pondelok	Nižný Hrušov	07:30	+ r. Majernikovej, r. Bidľňovej
26.4.	Utorok <i>Féria</i>	Nižný Hrušov	18:00	* Michal, Ján, Peter s rod.
27.4.	Streda <i>Féria</i>	Rakovce n/O	17:00	+ Mária
28.4.	Štvrtok <i>Féria</i>	Nižný Hrušov	18:00	* Ján
29.4.	Piatok <i>Sv. Kataríny Sienskej</i>	Nižný Hrušov	07:30	+ Ján, Mária, Jozef, Štefan Alžbeta
30.4.	Sobota <i>Féria</i>			
1.5.	3. VELKONOČNÁ NEDEĽA	Nižný Hrušov Rakovce n/O Nižný Hrušov	8:00 9:15 10:30	* za farnosť * Marta (80r), Daniela (60r) + Jozef, Ján, Miroslav

Farský týždenník *Náš Adonai* vydáva pre vnútornú potrebu farnosti:
Rímskokatolícka farnosť Najsvätejšieho Tela Pána Nižný Hrušov
Príspevky a komentáre - maximum 20 riadkov - posielajte na: faraniznyhrusov@gmail.com
Za pravopisnú a jazykovú úpravu zodpovedá autor článku. Fotografie: zdroj internet a archív farnosti.
Tel: 057 488 01 38, 0948 608 523

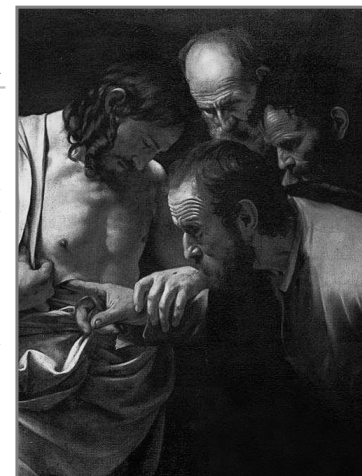

TÝŽDENNÍK RÍMSKOKATOLICKEJ FARNOSTI NIŽNÝ HRUŠOV 16. ROČNÍK 24.04.2022

17

„POKOJ VÁM!“ - VZÁCNÝ VELKONOČNÝ DAR

Bežne sa medzi sebou zdravíme: Dobrý deň! Krásny pozdrav. A ešte aký je krásny, keď človek, ktorý ho vyslovuje, to aj tak myslí. Ježiš svojich učeníkov pozdravuje: „Pokoje vám.“ Povedali by sme si: Nič zvláštne. Bežný pozdrav, aký sa vtedy bežne používal. Keď sa Pán Ježiš pozdravil spôsobom, že svojim zaželel pokoj, tak im ho aj úprimne prial a aj priniesol. Ježišov pokoj je plný života, je tým pravým životom. Životom v harmónii s Bohom, prírodou, ostatnými ľuďmi a určite aj, čo nie je samozrejmé, so sebou samým. Pokoj v súvislosti s Ježišom je čímsi dôležitým. Už starozákonné proroctvá ho predpovedali ako „knieža pokoja“. Keď prichádzal na svet, anjeli spievali: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Sám hovorieval o pokoji. A teraz, po svojom víťazstve, tento pokoj prináša ako svoj vzácny veľkonočný dar. Po pokoji treba túžiť a snažiť sa oň. Všimli sme si, ako často sa pri každej svätej omši modlíme spolu o dar pokoja? Tesne pred svätým prijímaním si dávame všetci znak pokoja. A od Baránka v Eucharistii, ktorý sníma hriechy sveta, si vyprosujeme: „Daruj nám pokoj.“ Kde ešte niet pokoja, musí mu predchádzať zmierenie. Aj s Bohom, aj s blížnymi.

Ježiš, týmto pozdravom a prianím pokoja pozdravil nie len svojich učeníkov, ale tiež sv. Faustína. V Denníčku zapísala tieto slová: „Dnes počas zmŕtvychvstania som uvidela Pána Ježiša vo veľkej žiare. Priblížil sa ku mne a povedal: – Pokoj vám, deti moje! Pozdvihol ruku a žehnal. Rany na rukách a nohách neboli zakryté, ale jasne žiarili. Pozrel na mňa s takou láskou, že moja duša celá utonula v ňom. Povedal mi: – Mala si veľkú účasť na mojom umučení, preto ti dám aj veľký podiel na svojej sláve a radosti. (Den. 205)

Ponorme sa aj my do Ježišovho pokoja a odovzdávajme ho všetkým okolo seba ako vzácny veľkonočný dar.

(sr. M. Pavla)

„JA NEZOMRIEM, BUDEM ŽIŤ A VYROZPRÁVAM SKUTKY PÁNOVE“

Slová tohto žalmu, ktoré odzneli vo Veľkonočnú nedeľu Pánovho zmŕtvychvstania, použil vo svojom svedectve aj katolícky kňaz, ktorý nejaký čas pôsobil v nemocnici na covid oddelení. Toto je jeho svedectvo:

Ďakujem Pánu Bohu za to, že ma v tom šialenom čase dotlačil k tomu, aby som išiel na covidové oddelenie. Ďakujem, že ma v tom čase, keď som prežíval veľký strach, nenechal doma zodpovedne si chrániť svoj život, ale ma priviedol k tým, ktorí potrebovali Jeho, aby som im Ho priniesol. Som vďačný Bohu za všetkých tých, ktorí mi v tom pomohli, či už mi túto službu umožnili vykonávať, uviedli ma do nej, povzbudzovali ma, modlili sa za mňa aj za zdravotníkov a pacientov z covidového oddelenia. Vďaka Pánovi za to všetko, čoho som mohol byť svedkom. Za Jeho zázraky, ktorých som za týchto pár mesiacov videl viac, ako za celých 23 rokov „svojho“ kňazstva...

Do nemocnice som začal chodiť začiatkom februára 2021. Po prekonaní covid – ochorenia som cítil, že predsa moja choroba musí mať väčší zmysel. Obvodná lekárka mi odporučila, aby som počkal so službou ešte aspoň 2 týždne. Pokiaľ si telo znova vybuduje imunitu.

Ale keď prišiel ten deň, kedy som mal nastúpiť, začal ma ovládať veľký strach. Čo, keď sa opäť nakazím? Keď prvý priebeh bol taký ťažký, prežijem druhý? Ten deň som mal koncelebrovať sv. omšu s predstaveným komunity. A pretože do jej začatia ostali ešte 4 minúty, navrhol, že sa pomodlíme z breviára modlitbu cez deň. Vôbec sa mi nepáčilo to, že sa budeme tak ponáhľať. Ale v jeho odhodlaní som ho nebol schopný zastaviť. Keď sme sa modlili druhú časť žalmu 118, vyšlo na mňa, že som sa mal pomodliť slovami: „Ja nezemriem, budem žiť a vyrozprávam skutky Pánove“. Spoločne so slovami, ktoré som vyslovil nahlas, moje srdce naplnila obrovská radosť a istota, že ma v tejto službe bude sprevádzať Pán. Ale pre istotu, že to nie je len nejaká moja iniciatíva, chcel som vedieť, aký bude mať názor na túto vec môj biskup. Na ukončenie stretnutia s ním som dostal nielen vyjadrený súhlas, ale aj požehnanie na túto službu.

Konečne som začal navštevovať pacientov. Dohodli sme sa s Pánom Ježišom, teda ja som sa dohodol s Ním, ale On neprotestoval, že to bude On, ktorý tam bude chodiť. A ja, ako to je pri sv. omši, budem

len Jeho stelesnením, Jeho fyzickou schránkou. Pri vstupe do nemocničných izieb, som počul, že si niektorí pacienti neprajú kňazskú službu či prijať Pána Ježiša vo sviatostiach. Boli aj také, kde som počul, že „ešte nie je s nimi až tak zle, aby museli obťažovať Pána“. Niekedy niektorí z nich „v následku negociácii“ menili názor, ale väčšina ostala pri svojom. Boli aj takí, ktorí, využili príležitosť, aby – ako som raz počul tento pojem – správni „polykači Hostií“ si vybavili náboženské záležitosti. A konečne prišla skupina tých pacientov, ktorí žasli nad možnosťou prijať Pána. V tejto skupine a vďaka týmto osobám som zakúsil pôsobiaceho živého a mocného Boha. Je jedno, či som sa modlil s katíkmi, protestantmi, pravoslávnyimi, alebo aj (bolo pár

takých prípadov) s osobami, ktoré ešte stále hľadajú Boha.

Mnohých z nich, keď prijali Pána vo sviatostiach a po modlitbe príhovoru, ktorú som sa nad nimi pomodlil, naplnila Božia milosť, akú ešte vo svojom živote nezakúsili. Vnímali to tak, že sa cítili ako odľahčení, pocítili teplo, ktoré sa rozlialo po celom tele, a strach vystriedal zvláštny pokoj, ktorým zostali naplnení. U mnohých z nich proces uzdravovania dostával úplne iný spád.

A tak by som sa chcel s vami podeliť s niekoľkými, pre mňa, krásnymi svedectvami:

(Pokračovanie svedectiev bude v ďalšom čísle nášho Adonaia)